

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 181/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **NATALKA, o.z.**, Ružinovská 14, Bratislava, IČO 30 848 431, zastúpenej Advokátska kancelária ŠČURY, s. r. o., M. R. Štefánika 2618, Čadca, proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-2S/43/2021-61 z 24. apríla 2024 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sfk/60/2024 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označenými rozhodnutiami správneho súdu a najvyššieho správneho súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť správnenému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľka požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia po 1 000 eur od správneho súdu aj od najvyššieho správneho súdu.

2. Sťažovateľke bola rozhodnutím hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „mesto Bratislava“) vyrubená daň z nehnuteľnosti na základe Všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. 13/2019 (ďalej len „VZN“).

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že predmetné VZN nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a účinnosť, a teda v ňom určené sadzby dane nemôžu byť použité pre vyrubenie dane za rok 2020. Argumentovala tým, že VZN bolo na úradnej tabuli vyvesené 16. decembra 2019 a zvesené bolo 31. decembra 2019, teda nebolo

vyvesené po celú zákonom Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) požadovanú dobu (najmenej 15 dní).

4. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. 578226/2020 z 15. decembra 2020 prvostupňové rozhodnutie potvrdilo.

5. Sťažovateľka sa následne na správnom súde domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Podľa sťažovateľky najmenej 15-dňová lehota na vyvesenie všeobecne záväzného nariadenia začala plynúť dňom nasledujúcim po dni jeho vyvesenia, t. j. 17. decembra 2019 a uplynula 1. januára 2020 o 00.00 h. Ďalej sťažovateľka tvrdila, že žalovaný sa v rozhodnutí žiadnym spôsobom nevyrovnal s argumentáciou, že prvostupňové rozhodnutie bolo založené na právnom predpise, ktorý nebol právoplatný ani účinný.

6. Správny súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. V odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd poukázal na § 6 ods. 8 zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého všeobecne záväzné nariadenie sa musí vyhlásiť a toto vyhlásenie sa vykoná vyvesením všeobecne záväzného nariadenia na úradnej tabuli v obci najmenej na 15 dní a účinnosť nadobúda pätnástym dňom od vyvesenia, a zároveň že podľa ods. 9 daného ustanovenia platí, že vyvesenie je podmienkou platnosti. Podľa správneho súdu účinkom vyvesenia VZN na úradnej tabuli bolo nadobudnutie jeho platnosti. V nadväznosti na to bolo potrebné preskúmať, či nadobudlo účinnosť. V prípade, že VZN by neobsahovalo ustanovenie o momente nadobudnutia účinnosti, táto by nastala 15. deň od vyvesenia, teda 30. decembra 2019. Z dôvodu, že samotné VZN upravovalo vlastnú účinnosť od 1. januára 2020, bol naplnený predpoklad jeho neskoršej účinnosti (druhá veta za bodkočiarkou § 6 ods. 8 zákona o obecnom zriadení). V súvislosti s tvrdením, že podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) lehota začala plynúť 17. decembra 2019, správny súd uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi procesno-právnou lehotou, ktorú upravuje Daňový poriadok, a hmotnoprávnou lehotou, ktorú upravuje zákon o obecnom zriadení. Keďže zákon o obecnom zriadení v § 6 upravuje všeobecné východiská vo vzťahu k všeobecne záväznému nariadeniu obce, ktoré môžu upravovať akékoľvek veci v oblasti územnej samosprávy obce – teda od daní, odpadkov, hazardných hier a podobne, je vylúčené, aby sa vo vzťahu k platnosti a účinnosti VZN aplikoval Daňový poriadok.

7. K namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia správny súd uviedol, že žalovaný sa nie celkom dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, avšak túto vadu nepovažoval za takú, ktorá by mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, a teda zopakovanie administratívneho konania nepovažoval za účelné a hospodárne, ani za také, ktoré by bolo spôsobilé privodiť iné vecné rozhodnutie.

8. Proti rozhodnutiu správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala prijatie záveru, že lehota podľa § 6 ods. 8 zákona o obecnom zriadení je hmotnoprávnou lehotou. Podľa jej názoru ide o pojem, ktorý nemá striktné právne vymedzenie, pričom v praxi hmotnoprávna lehota znamená, že na počítanie času sa použije hmotnoprávny predpis. Rozdiel medzi hmotnoprávnou a procesnoprávnou lehotou spočíva pritom predovšetkým v momente, v ktorom sú tieto lehoty zachované. Vzhľadom na to, že začiatok plynutia lehoty nie je v zákone o obecnom zriadení upravený, do úvahy prichádza aplikácia § 122 Občianskeho zákonníka ako hmotnoprávneho predpisu upravujúceho počítanie začiatku plynutia lehoty. Sťažovateľka

zdôraznila, že vyvesenie na úradnej tabuli je síce základnou podmienkou pre nadobudnutie právoplatnosti, ale nevyhnutnou podmienkou je aj uplynutie aspoň 15-dňovej lehoty. V závere sa sťažovateľka nestotožnila s tým, že rozhodnutie žalovaného trpí iba neformálnymi vadami.

9. Najvyšší správny súd v úvode napadnutého rozsudku uviedol, že správny súd prekročil svoju právomoc, ak posudzoval v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia aj platnosť a účinnosť sporného VZN. Zároveň zdôraznil, že toto pochybenie správneho súdu nebolo predmetom kasačnej sťažnosti a že správny súd správne vyložil právnu otázku podstatnú pre toto konanie, a síce že podľa § 6 ods. 8 zákona o obecnom zriadení všeobecne záväzné nariadenie nadobúda účinnosť 15. dňom od jeho vyvesenia, pričom nadobudnutím účinnosti možno považovať jeho normotvorný proces za zavŕšený. Podľa kasačného súdu toto pravidlo v zmysle zreteľného gramatického výkladu nevyhnutne v sebe započítava do lehoty nadobudnutia účinnosti VZN aj samotný deň vyvesenia VZN na úradnej tabuli obce. Na ďalšie námietky sťažovateľky týkajúce sa povahy lehoty vymedzenej § 6 ods. 8 zákona o obecnom zriadení či potrebe aplikácie § 122 Občianskeho zákonníka kasačný súd nereagoval jednak preto, že neboli pre vec podstatné, a jednak preto, že sťažovateľka ich bližšie neodôvodnila.

10. Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutí vydaných v administratívnom konaní v spojení s rozsudkom správneho súdu kasačný súd odkázal na body 27 a 28 odôvodnenia rozsudku správneho súdu a konštatoval, že tieto závery nevníma ako arbitrárne či prekvapivé.

11. Podľa sťažovateľky je výklad § 6 ods. 8 a 9 zákona o obecnom zriadení zvolený správnymi súdmi v extrémnom rozpore s gramatickým, systematickým aj teleologickým výkladom a vedie k popretiu samotného zmyslu inštitútu vyhlásenia všeobecne záväzného nariadenia.

12. Okrem toho sťažovateľka poukazuje na to, že daň možno uložiť len na základe zákona a právne záväzného predpisu, ktorý bol riadne prijatý a vyhlásený. V tejto súvislosti opakuje, že nebol preukázaný presný okamih vyvesenia a zvesenia VZN, teda že v konaní nebolo ustálené, či VZN bol vyvesený po celých 15 dňoch. Okrem toho sťažovateľka v ústavnej sťažnosti konštatuje nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Proti napadnutému rozhodnutiu správneho súdu bola prípustná kasačná sťažnosť, ktorú sťažovateľka aj využila. Z uvedeného vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu správneho súdu preskúmal najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom.

14. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 590/2025).

15. Z uvedeného dôvodu sa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

16. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Ústavný súd už konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015).

18. Sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, stavia ústavný súd do pozície súdu vyššej (ďalšej) inštancie, ktorý by mal nanovo prehodnocovať skutkový stav a z neho vyplývajúce právne závery.

19. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku jasne deklaroval, čo môže byť predmetom žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Napriek tomu sa sťažovateľka aj v ústavnej sťažnosti domáha potvrdenia svojho názoru o neplatnosti VZN.

20. Ústavný súd nepovažuje za potrebné opakovať závery prijaté kasačným súdom (ale aj správnym súdom). Pre posúdenie ústavnej sťažnosti je podstatné, že najvyšší správny súd celkom jasne formuloval úvahu tvoriacu základ zamietnutia kasačnej sťažnosti, podľa ktorej začiatok plynutia 15-dňovej lehoty je potrebné počítat' už odo dňa vyvesenia VZN. Pokiaľ sťažovateľka namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutí vydaných v rámci administratívneho konania, kasačný súd poukázal na konkrétne body odôvodnenia rozsudku správneho súdu (26 a 27, pozn.) a uviedol, že tieto závery boli dostatočným základom pre rozhodnutie správneho súdu. Napokon ani v ústavnej sťažnosti sťažovateľka nedospela k bližšiemu určaniu pochybení a zotrvala na osamotenom konštatovaní o nedostatočnom odôvodnení, čo však v žiadnom prípade nemôže byť relevantným základom pre vyslovenie porušenia označených práv. Uvedené platí aj napriek tomu, že najvyšší správny súd identifikoval procesné pochybenie správneho súdu, ktoré v okolnostiach danej veci ani podľa názoru ústavného súdu nedosahuje takú intenzitu, ktorá by opodstatňovala vyslovenie základných práv sťažovateľky, a to zvlášť v situácii, keď taký procesný postup nebol predmetom sťažovateľkinej kritiky.

21. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ústavný súd neidentifikoval také právne závery, ktoré by bolo možné považovať za prejav svojvôle. Správne súdy svoje právne závery odôvodnili zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Výklad a aplikácia príslušných ustanovení zákona o obecnom zriadení i daňového poriadku rešpektujú zmysel a účel aplikovaných ustanovení. Na svoje námietky dostala sťažovateľka dostatočnú odpoveď od správnych súdov, na ktorú ústavný súd v podrobnostiach odkazuje. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu (a správneho súdu) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej

neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor správnych súdov svojím vlastným (m. m. IV. ÚS 85/2011, I. ÚS 701/2025).

22. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti neidentifikoval žiaden skutkový ani právny dôvod odchyliť sa od záverov vyslovených v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu a nezistil žiadnu pochybnosť o jeho ústavnej konformite a zároveň dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú tak priamu príčinnú súvislosť s možným porušením označených základných práv, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie.

23. V závere ústavný súd ešte dáva do pozornosti sťažovateľky, že jej právna vec sa týka rozhodnutia správca dane o vyrubení dane z nehnuteľnosti a následne prieskumnej činnosti jeho rozhodnutia v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

24. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľky správca dane neuložil sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu